

af § 17. Der er for det Første den formelle Indsigelse at gjøre mod Forslaget, som det nu er affattet, at det er urimeligt at paalægge Justitsministeren som Pligt at opføre Noget paa Finantsloven; dette er Noget, som slet ikke hører hjemme her i denne Lov; Justitsministeren bør ikke ved den forpligtes til at opføre Noget paa sit Budget, thi vi have ikke her for os en Lov om Affattelsen af Budgettet. Det, som det kommer an paa, er ikke Justitsministerens Forpligtelse, men Størrelsen af Statskassens Bidrag til de fælles Udgifter til Kjøbenhavns Politii. Dersom det var Hensigten at hævde for Rigsdagen Ret til en stadig, aarlig tilbagevendende Beslutning om dette Tilskuds Størrelse, saa maatte der have staaet f. Ex. Følgende: „Som Tilskud til disse Udgifter udreder Statskassen et Bidrag af saa og saa Meget, der aarlig voteres gennem Finantsloven.“ Det havde da idetmindste været et korrekt Udtryk for Tanken. Men nu staaer der, at Justitsministeren hvert Aar skal opføre paa sit Budget til Kjøbenhavns Politii 38,000 Rb., og det, hvad enten Rigsdagen sidst har forkastet eller vedtaget dette Beløb. Forpligtelsen for Ministeren til at opføre de 38,000 Rb. vender stadig tilbage; voterer Rigsdagen 42,000 Rb., skal han alligevel det næste Aar opføre 38,000 Rb., voterer Rigsdagen 30,000 Rb., skal han alligevel opføre 38,000 Rb. Dersom man vil lægge den Betydning ind i Affattelsen, som er hævdet fra eet Medlem af Mindretallet, og som blev fremsført af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Sde Valgkreds (E. B. Rimestad), nemlig at dette Beløb ikke skulde være fast, men flydende, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem derved kommer i Strid med den Forsudsætning, som meget stærkt er udtalt lige siden denne Sags første Behandling, og som specielt med stærke Udtryk er udtalt i den af det ærede Medlem underskrevne Udaalgsbetænkning; thi deri staaer, at det er en endelig Opgjørelse med Kommunen, og at der ikke kan være Tale om nogen Forhøielse af Tilskuddet fra Staten, førend Kommunen i den almindelige Retssikkerheds Naavn kan stille større Forbringinger til den, og at sølgelig indtil et saadant Tidspunkt de hyderligere Udgifter til en forøget Styrke af Politimandskabet, til Lønninger eller

i Anledning af andre saadanne Forbringinger, ville være Staten uvedkommende. Men lad os nu ogsaa gaae ind paa det ærede Medlems Opfattelse, saa vil han dog ikke kunne bruge Forslaget, som det er, han maa da stille Ordene f. Ex. saaledes: „Der bevilges aarlig gennem Finantsloven mindst 38,000 Rb., som ved Inddragelsen af Vicepolitidirektørens Embede forhøies til 40,000 Rb.“ Men Mindretallet er jo indbyrdes uenigt, om Tilskuddet skal være fast eller ikke. Vi staae overfor to ærede Medlemmer, af hvilke det ene vil, at Tilskuddet skal være løst og foranderligt, medens det andet, den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), siger, at det skal være fast. Han erklærede ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 1ste Valgkreds (N. Hansen), at hans Affattelse af Lovens § 17 ingenlunde vilde gjøre Statens Tilskud mindre fast, at Tilskuddet blev akkurat lige fast, hvad enten man gik den ene Vej eller den anden.

Der er altsaa en stor Forskjel imellem de to Medlemmers Anskuelse; naar de samstemme, er det af forskjellige Motiver, den Ene, uagtet han vil have det fast, og den Anden, for di han vil have det saa løst som muligt. — Dette altsaa med Hensyn til det Formelle. For det Andet er det urigtigt at vedtage Mindretallets Forslag, fordi det jo er klart, at der her ikke kan være Tale om at inddrage det store Principsspørgsmaal om Finantslovens Forhold til andre Love. Det kunde der være Tale om ved Udgifter, som Staten selv skulde gjøre, f. Ex. ved en Lønningslov, eller hvor der handledes om, at Staten skulde anlægge en Havn eller bygge en Bygning. Naasald kunde Rigsdagen være besejret til at begynde med at afhandle Principsspørgsmaalet om, hvorvidt Finantsloven staaer over andre Love; saa var der en formel Berettigelse tilstede, saa kunde man søre Krig derom. Men her, hvor der ikke er Tale om, at Staten selv skal afholde disse Udgifter til de og de Folk — her, hvor der kun er Tale om, at Staten giver en anden Part, Kommunen, et Tilskud, for at Kommunen derpaa kan afholde visse Udgifter, — her er der ikke Leilighed til at inddrage det Principsspørgsmaal, som det bør være den